

หมาของหลวงตา

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๔

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : ๓๖๕. เรื่อง “บวชแล้วไปจำวัดที่วัดหลวงพ่อได้ไหมครับ?”

ผมอยากจะบวช โดยจะบวชที่สกลนครหรือที่อุดรธานีก่อน จากนั้นถ้าจะขอไปปฏิบัติกับหลวงพ่อ ขอเรียนถามว่ามีข้อปฏิบัติและระเบียบการอย่างไรครับ เช่น ต้องอยู่ไม่ต่ำกว่ากี่วันครับ ขอกราบเรียนถามหลวงพ่อด้วย

หลวงพ่อ : ส่วนใหญ่แล้วการบวชตามประเพณีมันก็มี ที่นี้การบวชนี้บวชที่ไหนก็ได้ ฉะนั้นจะไปอยู่ที่ไหน แต่เดิมสังคมของกรรมฐานเรา หลวงปู่มั่น ท่านเป็นประธาน ลูกศิษย์ส่วนใหญ่แล้วจะออกมาจากหลวงปู่มั่น ก็เลยประพฤติปฏิบัติเป็นแนวทางเดียวกัน ฉะนั้นเวลาไปอยู่ที่ไหนแล้ว หลวงปู่ฝั้นท่านถือเรื่องนี้มาก ท่านถือเรื่องคารวะ ๖

คารวะ ๖ คือ ประชุมพร้อมกัน เลิกประชุมพร้อมกัน ทำสิ่งใดพร้อมเพรียงกัน แล้วอาคันตุกะด้วย อาจารย์วัตร อาคันตุกวัดมันอยู่ในคารวะ ๖ หลวงปู่ฝั้นบอกว่าถ้าไม่มีตรงนี้ศาสนาจะเสื่อม เพราะพระไม่รักกันไม่สามัคคีกัน

ถ้าพระรักกันสามัคคีกัน “อาคันตุกวัด อาจารย์วัตร” อาจารย์วัตรหมายถึงผู้ที่อยู่ที่วัดนั้น เวลาที่มีอาคันตุกะมา จะตอบรับ จะต้อนรับด้วยศีล ด้วยน้ำใจไมตรี และบอกวัตรปฏิบัติว่าควรทำอย่างนั้น ควรทำอย่างนั้น นี่เป็นคารวะ ๖ ถ้ามีคารวะ ๖ ศาสนาจะมั่นคง แข็งแรงมาก

เรื่องนี้หลวงปู่ฝั้นท่านถือจริงถือจังมาก มันเคยมีโยมมาอยู่ที่วัด แล้วเขานอนอยู่ เราก็ถามว่า “เอาเสื้อไหม?” เขาบอกว่า “ไม่เอา” เราก็เลยไม่เอาไปให้เขา พอครูบาอาจารย์มาก็บอกว่า

“ทำไมไม่เอาที่นอนให้เขาล่ะ?”

“เขาบอกว่า ‘เขาไม่เอา’”

ไอ้โฮ.. ท่านบอกเลย “มันง่าย! เขาจะเอาหรือไม่เอามันเป็นเรื่องของเขา แต่หน้าที่ของเราต้องทำ”

ไอ้โฮ.. เราสะอีกเลยนะ นี่ท่านทำขนาดนั้น

ฉะนั้นสมัยหลวงปู่ท่านเป็นประธาน แล้วธรรมวินัยมันก็มีอยู่แล้วมาแต่ดั้งเดิม แต่มันเป็นตำรา ไม่มีใครเอาออกมาใช้ให้เป็นประโยชน์ แต่หลวงปู่ท่านเป็นคนฟื้นฟูขึ้นมา พอฟื้นฟูขึ้นมา ท่านเป็นพ่อใหญ่ ฉะนั้นลูกศิษย์ลูกหาจากหลวงปู่ท่านต้องทำอย่างนั้นๆ หลวงปู่ท่านฟื้นฟูจากที่มันอยู่ในตำราให้มาเป็นข้อเท็จจริง ให้มีการกระทำ แล้วทำจริงๆ พอทำจริงๆ ขึ้นมา มันก็เลยกลายเป็นธรรมและวินัยที่กรรมฐานเรารักกัน

คำว่า “รักกัน” นี้เพราะมันมีวินัยเชื่อมโยง ฉะนั้นถึงบอกว่าความเห็นเสมอกัน ทิฐิเสมอกัน มีอะไรต่างๆ เสมอกัน เราบวชแล้วเรามีเป้าหมายอยากจะพ้นทุกข์เหมือนกัน มันชวนชวาย เรื่องอย่างนี้มันเป็นเรื่องเล็กน้อยเลยนะ เรื่องความเป็นอยู่ เรื่องสังคม เรื่องต่างๆ เป็นเรื่องปลีกย่อยเลยเพราะเรามีเป้าหมาย เป้าหมายของเราคืออยากจะพ้นจากทุกข์ เราจะมีความเข้มแข็ง จะมีความพยายาม จะมีความวิริยะอุตสาหะ นี่มันมีเป้าหมายไป ทีนี้พอเป้าหมายอันนั้นอันเดียวกัน ทิฐิเสมอกัน เป้าหมายอันเดียวกัน มันก็จะร่วมเย็นเป็นสุข

ฉะนั้นสิ่งที่ว่า “บวชแล้วจะไปอยู่กับหลวงพ่อได้ไหม?”

ถ้ามาโดยธรรมโดยวินัย มันอยู่ได้ทั้งนั้นแหละ แต่ถ้ามาแล้วมันขัดแย้ง หรือมาแล้วมันมีปัญหา จะมาที่วันๆ อันนี้มันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง อีกเรื่องหนึ่งคือว่า คุณเวลาเขาสร้างวัด “ภิกษุเป็นผู้ไม่มีเรือน” ภิกษุห้ามอยู่บ้านนะ ภิกษุต้องอยู่อาราม อยู่วัด เราไม่มีเรือน ไม่มีบ้าน พอไม่มีบ้านเขาให้อยู่วัดกัน ภิกษุต้องอยู่วัด แต่ตอนนี้ภิกษุจะอยู่บ้านกันแล้ว แล้วโยมจะมาอยู่วัดแทน พวกโยมนี้จะไปวัดกันหมดเลยนะ ใครๆ ก็อยากจะสละบ้านมาวัดนะ แต่พระมันจะไปอยู่บ้าน มันไม่อยู่อารามแล้ว มันกลับกันไง

ฉะนั้นถามว่า “บวชแล้วไปอยู่กับหลวงพ่อได้ไหม?”

ได้! ได้แต่มันก็ต้องมีกติกา ถ้าทำถูกต้องตามกติกามันได้ทั้งนั้น ทีนี้ถ้ามันมีมุมมองแตกต่างกันไป นี่พูดถึงกรรมฐานนะ เวลากรรมฐานสมัยครูบาอาจารย์เรานี่โอ้โฮ! แต่ต่อไปมันจะเป็นกรรมฐานอย่างไรว่า กรรมฐานในตำรา เขียนไว้ที่กลด เขียนไว้ที่ดูบาตรว่า “ฉันเป็นพระกรรมฐาน” ลักไว้บนหน้าผากเลยว่า “พระกรรมฐาน” แต่พฤติกรรมมันคนละเรื่องเลย พฤติกรรมมันไม่ใช่ โฆษณากัน อยากให้เขารู้จักกัน

หลวงตาบอกว่า “แค่ให้เขาหันมามองหน้าก็ยังมี” แค่ให้เขาหันหน้ามาดูเราเท่านั้นละ แค่นี้ก็เป็นความอยาก อยากให้เขาหันมามองเราซักหน่อยหนึ่ง ทำอะไรก็ได้ที่ให้เป็นความสนใจของเขา ก็แค่นั้น.. นี่หรือเป้าหมาย ถ้าเป้าหมายของเราเนะ ถ้ามันเป็นธรรมวินัย โอ้เรื่องความเป็นอยู่นี้ไร้สาระมากเลยนะ มีอยู่มีกินมันเป็นไปได้ อันนี้พูดถึงว่าถ้าเรามาจากครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นธรรม มันจะเป็นธรรมไปหมด เข้าเรื่องแล้ว

ถาม : ๓๖๖. เรื่อง “อยากฟังซัดๆ! อยากฟังซัดๆ!”

ตอนที่ที่เว็บแอนตี้วิมุติ มีการถกเถียงกันเรื่องหลวงพ่อก็คหนึ่งมีลัทธิลบลมคมในกระผมอยากเรียนถามหลวงพ่อว่า ท่านมีลัทธิลบลมคมในหรือไม่? เรื่องหนังสือมีปัญหาใดๆหรือไม่? พระอาจารย์มหาบัวพูดว่า “พระองค์นี้.....” แล้วจะผิดจากนี้ได้หรือไม่ ตอนที่ไขว้เขวมาก พูดสั้นๆ ก็ได้ครับ ขอบพระคุณ

หลวงพ่อ : พระองค์นี้มีลัทธิลบลมคมในหรือไม่ เรื่องหนังสือ....มีเด็ดขาด! มีลัทธิลบลมคมใน ถ้าไม่มีลัทธิลบลมคมใน หนังสือที่พิมพ์ออกมาแจก เป็นหนังสือเกี่ยวกับหลวงตาหรือเปล่า ทำไมพิมพ์หนังสือแล้วไม่แจกที่วัดของตัวเอง ทำไมพิมพ์หนังสือแล้วจะต้องมาแจกที่ในงานวัดป่าบ้านตาด ทำไมต้องมาแจก?

ในสมัยหลวงปู่มั่น เห็นไหม หลวงตาท่านพูดเอง ว่าสมัยหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่น ท่านเทศน์ไปแล้ว ๔ ชั่วโมง ๕ ชั่วโมง ไม่มีเทปอัดไว้เลย ไม่มีอะไรต่างๆ อัดไว้เลย ฉะนั้นเวลาท่านเทศน์ขึ้นมาพระก็จำเอาใจ พระนั่งจดกันเหมือนจดขวเลข ทีนี้พอจดขวเลขขึ้นมา เวลาพิมพ์ออกมา อย่างที่เขาเอามาพิมพ์กันในเรื่องมุตโตทัย

ในมุตโตทัยมันมีหลายในสำนวน สำนวนของหลวงปู่หุ่ยก็มี สำนวนของคนอื่นก็มี แล้วหลวงตาท่านบอกเลยว่า “มันต่ำไป” มันต่ำหมายถึงมันด้อยค่าลงไป เพราะหลวงตาท่านก็นั่งฟังอยู่ด้วย หลวงตาท่านบอกว่า มุตโตทัยเวลาหลวงปู่มันเทศน์ ท่านเทศน์เป็นกัณฑ์เทศน์ แต่พอพวกนี้มันจำมามันจำไม่ได้ มันก็เลยจดมาเป็นข้อๆ เห็นไหม แล้วข้อๆ นี้ใครจะทำได้ลึกซึ้งมากกว่ากัน ฉะนั้นเวลาเอามาพิมพ์มันก็เลยแตกต่างกัน

นี่พูดถึงว่าเวลาเอามาพิมพ์นะ แล้วพอสุดท้ายแล้วที่ว่าพิมพ์ประวัติหลวงปู่มันกัน หลวงตาท่านบอกว่าหลวงปู่มันท่านพูดว่า “หมู่คณะคิดอะไรถึงผมบ้างไหม?” หลวงปู่มันท่านบอกว่า เหมือนกับท่านทำประโยชน์ ท่านเป็นผู้บุกเบิกกับสังคมนี้นี้ไว้มากเลย แต่อนุสรณ์หรือความเป็นสิ่งจารึกในศาสนานี้จะมีไหม แล้วหลวงตาท่านก็บอกว่า “คิดถึงเยอะเลย คิดถึงตลอดเวลา”

นี่พูดถึงจิตใจที่เป็นธรรมนะ ถ้าไม่มีลัทธิลบลมคมในจะเป็นอย่างหนึ่ง แต่ถ้ามีลัทธิลบลมคมในก็จะเป็นอีกอย่างหนึ่ง ถ้าไม่มีลัทธิลบลมคมในนี้มันอยากเชิดชู อยากเคารพบูชาไป หลวงตาท่านบอกว่าคิดอยู่ คิดว่าสิ่งที่หลวงตาท่านได้สัมผัสกับหลวงปู่มันมา ๘ ปี ท่านจะจารึกเอง ท่านจะทำให้เป็นอนุสรณ์กับสังคม

ฉะนั้นหลวงปู่มันบอกว่า “มีใครคิดถึงสิ่งที่ผมทำบ้างไหม?”

หลวงตาบอกว่า “คิดเต็มหัวใจ แต่ตอนนี้มันยังมีธุระส่วนตัวอยู่ เพราะจิตใจของตัวเองก็ยังไม่รอด”

หลวงปู่มันบอก “เออ.. ไซ้!”

ความสำคัญที่สุด คือจิตใจทุกดวงใจที่ปฏิบัติแล้วถึงที่สุดแห่งทุกข์ อันนี้สำคัญที่สุด เพราะถ้ามันถึงที่สุดแห่งทุกข์แล้ว จะทำอะไรมันก็ไม่มีความลบลมคมใน มันขาวสะอาด มันทำอะไรด้วยไม่มีมารยาสาโดย เห็นไหม พอหลวงปู่มันท่านเสียไป หลวงตาท่านก็ไปหาข้อมูล จากครูบาอาจารย์รุ่นเก่า ตั้งแต่ที่เคยอยู่กับหลวงปู่มันมาเลยที่ไหนๆ แล้วท่านก็เรียบเรียงมา พอเรียบเรียงมาถึงตอนที่หลวงปู่มันท่านมาอยู่หนองผือปีบ หลวงตาท่านบอกว่าสบายใจแล้ว สบายใจเพราะ ๘ ปีนี้ท่านอยู่เอง

ท่านจะเรียบเรียงมาเลย ท่านสืบประวัติมาเลย ตั้งแต่หลวงปู่มันออกบวชต่างๆ เห็นไหม ไปอยู่เชียงใหม่ ไปที่ไหนไปอยู่กับใคร องค์ไหนอยู่กับหลวงปู่มันที่ไหน ท่านจะไปคุยด้วย แล้วก็อัดเทปไว้แล้วก็กลับมา พอท่านก็เขียนเสร็จแล้วท่านก็จะส่งให้องค์นั้นดูว่าถูกต้องไหม พอมาถึงหนองฝื่อท่านก็บอกว่าสบายใจแล้ว เพราะอะไร เพราะมันเป็นเรื่องของตัวเอง คือท่านเห็นกับตาเอง ท่านถึงเขียนได้อย่างสบายใจเลย

ฉะนั้นเราจะบอกว่า เวลาท่านเขียนของท่านออกมา หลวงตาท่านเขียนเชิดชูหลวงปู่มัน เพราะหลวงปู่มันท่านทำประโยชน์จริงๆ แต่มีบุคคลอื่นเหมือนกัน เขียนประวัติหลวงปู่มันเหมือนกัน บอกว่าหลวงปู่มันบอกว่า “เราเก่งอย่างนั้น เราดีอย่างนี้ เราประเสริฐเลอเลิศอย่างนั้น”

นี่ถึงล้มคมในมันอยู่ตรงนี้ไง มันอยู่ที่ว่าเอาหลวงปู่มันมาเป็นแบบกราวณ์เฉยๆ เอาประวัติหลวงปู่มันมาเป็นแบบกราวณ์แล้วยกตัวเองขึ้น อันนี้คือล้มคมใน ล้มคมในก็คือเอาประวัติหลวงปู่มันมาเป็นแบบกราวณ์ซะใหม่ แล้วบอกว่าหลวงปู่มันบอกว่า “เราดีอย่างนั้น เราประเสริฐเลิศอย่างนั้น เรายอดเยี่ยมอย่างนั้น เราเหนือคนอย่างนั้น”

ล้มคมในแบบนี้หนึ่ง เพราะว่าอะไร เพราะว่ามันไม่ใช่ประวัติหลวงปู่มัน แล้วเอาประวัติหลวงปู่มันมาเป็นแบบกราวณ์ หนังสือนี้ก็เหมือนกัน มันเกี่ยวอะไรกับหลวงตาบ้าง มันเกี่ยวอะไรกับงานหลวงตาบ้าง แล้วเอามาแจกในงานนั้นทำไมต้องเอามาแจกในงานหลวงตา มาแจกเยอะแยะเลย แล้วคนที่เขาไม่เห็นด้วย เขากันไว้ เขาไม่ให้แจกเยอะมาก ทำไมต้องมาแจก

ล้มคมในนี้มีมาก มีมากเพราะอะไร มีมากเพราะการเอามาแจกนี้ เอามาแจกในงาน แล้วนี่มันงานอะไร ถ้าตัวเองเขียนหรือพวกหมู่คณะตัวเองทำ ก็ไปแจกที่วัดของพวกเขาหมู่คณะของตัวเองสิ ทำไมต้องเอามาแจกที่นี้ด้วย นี่ล้มคมในมันอยู่ตรงนี้ มันอยู่ตรงที่ว่า “มันเป็นจริงหรือเปล่า? มันใสสะอาดหรือเปล่า?” ถ้ามันไม่ใสสะอาด สิ่งที่หนังสือมันพิมพ์ออกมามันถูกต้องจริงหรือเปล่า? มันถูกต้องทั้งหมดไหม?

ถ้าหลวงตาอยู่มันเป็นอีกเรื่องหนึ่งนะ เพราะหลวงตาท่านตรวจสอบของท่านได้ ตอนหลวงตาอยู่มันก็กระมิดกระเมี้ยนกัน หลวงตาท่านพูดไว้บ่อย

“เราอยู่นี่นะมันยังซ่อนเขี้ยวซ่อนเล็บกันไว้ ถ้าเราตายไปนะ มันจะกางเขี้ยวกางเล็บมันออก มันจะตะปบ มันจะหาผลประโยชน์”

ท่านพูดเอาไว้หมดแล้ว สิ่งที่ท่านพูดไว้นี้ลับลมคมในมันมี ผู้ถามน่าจะอยากฟังซัดๆ เอ็งตั้งสติดีๆ นะ แล้วเอ็งไประลึกเอาเองว่าสิ่งที่เขาทำมันถูกต้องไหม สิ่งที่ทำนั้นมันถูกต้องไหม ถ้าไม่ถูกต้องมันเป็นกรรมหรือเปล่า ถ้ามันเป็นกรรมมันต้องทำด้วยความถูกต้อง

พวกเรานี้ด้วยความศรัทธา พอศรัทธามันบังหน้าเราก็ไหลไปเลยนะ ถ้าเราศรัทธาแล้วเราวางไว้ ตั้งสติไว้แล้วคุณพฤติกรรม คุณการกระทำ เราจะเห็นเลยว่าถูกผิดเป็นอย่างไร แต่ทีนี้พอเราศรัทธาขึ้นมา เราก็ว่า เอ้อ.. ไม่เป็นไร มันเป็นเรื่องของท่าน มันดีไปหมดนี้ลับลมคมในมันมีเยอะมาก ถ้ามันมีไม่เยอะนะมันทำของมันได้

เรื่องหนังสือที่พิมพ์ออกมานี้เดี๋ยวเราจะพูดทีหลัง เพราะว่ามันเอามาแจกในงานในงานนี้เขาห้ามแจกๆ เราก็ได้ข่าวอยู่เหมือนกัน เขาก็ติเราเยอะว่าเราเอาไปแจกเหมือนกัน เดี่ยวเราจะสรุปของเราเอง เราเอาไปแจก ๓ เล่ม ชงธรรม, กิเลสตกตา และจิตส่งออก เราก็เอาไปแจก แต่ที่เราเอาไปแจกนี้มันไม่ใช่เรื่องอะไรเกี่ยวกับหลวงตาเลย เพราะอะไร เพราะหนังสือที่เราเอาไปแจกนี้ไม่เกี่ยวกับหลวงตาเลย เพราะเราเทศน์เองแต่เราเอาไปแจก เขาบอกว่า ห้ามแจกๆ แต่เราเอาไปแจก เดี่ยวเราจะสรุปทีหลัง

ฉะนั้นข้อที่ ๑. ว่าลับลมคมในนี้มีไหม? มี...มีเยอะมากลับลมคมใน ถ้าไม่ลับลมคมในเขาจะต้องทำด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ แต่นี่มันไม่สะอาดบริสุทธิ์เลย

“...พระอาจารย์มหาบัวพูดว่า “พระองค์นี้...” แล้วจะผิดจากนี้ได้หรือไม่ ตอนนี้อยู่ไขว้เขวมาก...”

หลวงพ่อ : หลวงตามหาบัวท่านพูดถึงพระองค์นี้ แล้วพระองค์นี้ทำตัวอย่างใด...?

หลวงตามหาบัวท่านพูดถึงหมาที่วัดป่าบ้านตาด ท่านพูดถึงไอ้โป้ ไอ้ปุ้ย ไอ้โป้ตัวมันใหญ่มาก ไอ้ปุ้ยตัวมันเล็ก ไอ้โป้มันแข็งแรง มันชอบเล่น แต่ไอ้ปุ้ยมันฉลาด ท่าน

พูดถึงไอ้บักกระสอบ ไอ้ ๑ ๒ ๓ แล้วก็พูดถึงไอ้ฮ้วน ไอ้ฮ้วนนี่เป็นหมานักเลง ไอ้ฮ้วนมันไม่กลัวใคร ไอ้ฮ้วนมันไม่ชอบให้ใครไปยุ่งกับมัน

ท่านบอกว่าเวลาท่านเทศน์นะ ท่านก็มีแก้วน้ำแก้วหนึ่ง แล้วก็มีการน้ำ ท่านฉินน้ำเวลาไอ้ฮ้วนมานะ ไอ้ฮ้วนมันก็มากินน้ำแก้วนั้น พอกินน้ำแก้วนั้นนะท่านก็บอกว่า “ไม่เห็นเป็นอะไรเลย มันเป็นสมมุติเท่านั้นเอง” ท่านก็ให้ไอ้ฮ้วนกินน้ำนะ พอไอ้ฮ้วนกินน้ำเสร็จ ท่านก็เทน้ำทิ้ง แล้วก็ล้างแก้ว อีสานเขาเรียกว่า “โจก” ท่านก็ล้างโจก แล้วท่านก็เทน้ำจากกาน้ำ แล้วท่านก็ดื่มของท่านอย่างเดิม

นี่ไงท่านพูดถึงไอ้ฮ้วน ท่านพูดถึงไอ้บักกระสอบ ท่านพูดถึงหมาเยอะเยอะเลยหมาของหลวงตามันทำให้หลวงตามีความสุข หมาของหลวงตามันทำให้หลวงตายิ้มแย้มแจ่มใส หมาของหลวงตา เวลาท่านเจ็บไข้ได้ป่วย ท่านนั่งรถอู่ไฟฟ้า เวลาท่านออกไปดูสระน้ำ หมามันจะวิ่งแซงหน้าแซงหลัง หมาทุกตัวมันจะพยายามแสดงกิริยาให้หลวงตายิ้ม เวลาหลวงตาโยนขวดน้ำลงไปในคลอง มันก็กระโดดลงน้ำ ว่ายน้ำไปคาบขวดมาให้หลวงตา

เห็นไหม หลวงตาก็ชมหมาเหมือนกัน...! หลวงตาท่านพูดถึงหมาบ่อยเลย...!

เราจะพิมพ์ประวัติหมา ว่าหลวงตาชื่นชมหมา หลวงตาก็ชมหมาเหมือนกัน หลวงตาชมหมานะ ชมจริงๆ ด้วย แล้วรักหมาด้วย หมามันซื่อสัตย์ หมามันกตัญญู เวลาท่านผ่อนคลาย ท่านจะมากอยู่กับหมา ท่านคอยเล่นกับหมา หมามันซื่อสัตย์ หมามันกตัญญู หมามันไม่ทำร้าย ถึงเวลาถ้ามันกัดกัน มันขัดแย้งกัน เราเข้าไปห้ามมัน มันอาจจะกัดเราบ้าง หมามันไม่ทำร้ายเจ้าของมัน หมามันซื่อสัตย์กับเจ้าของมันมาก ฉะนั้นเวลาหลวงตาท่านอยู่กับหมา ท่านจะมีความสุขของท่านมาก

ฉะนั้นพอท่านมีความสุขของท่านมาก แล้วท่านชมหมาใหม่ ในเทปนะไปเปิดฟังได้ ไอ้ฮ้วนมันนักเลง ไอ้ฮ้วนมันเก่ง ไอ้หยอง หมามันดีจริงๆ แต่มันก็ต้องพูดถึงว่า คนที่เอาหมาไปให้ มันก็ต้องคิดว่าให้สมควรด้วยนะ พอบอกว่าหมามันดี ไอ้คนที่เอาหมาไปให้มันก็จะบอกว่า ไอ้หงบชมอีกแล้ว คนที่เอาหมาไปให้หลวงตามันก็ควรจะเป็นธรรม ให้พอสมควร ไม่ใช่เอาหมาไปให้เยอะมาก แล้วถึงเวลาเอาไก่มาให้ ความสัมพันธ์มันก็จะติดต่อเนื่องกันไป

นี่พูดถึงหมานะ ฉะนั้นหมาของหลวงตานี้ท่านรักของท่าน แล้วหมานี้มันดีมาก แต่คน คนมันเร็วกว่าหมา! ถ้ามันไม่เร็วกว่าหมานะ เวลาที่เราแจกหนังสือที่บ้านตา ๓ เล่ม แล้วเขาหาว่าเรานี้เอาหนังสือไปแจก แต่เวลาเขาเอาหนังสือมาแจก เราถึงบอกว่าเขามีลับลมคมใน

หนังสือที่เราเอาไปแจกนะ ๑. ชงกรรม ๒. กิเลสตบตา หนังสือชงกรรมกับกิเลส ตบตาเราเอาไปแจกเพราะอะไร ไปแจกเพราะขณะที่เราออกมาช่วยชาติกัน มีพระคือ พระไม่เห็นด้วย ชัดแจ้ง ชัดขวางในการกระทำของหลวงตาก็ชุดหนึ่ง อันนั้นเราก็ถือว่า มันเป็นสิทธิส่วนตัว

สิทธิเราไม่ก้าวก่ายใครนะ สิทธิของใครสิทธิของมัน เพราะสิทธิของเขา เขามี มุมมองอย่างไร เขาจะมีความเห็นอย่างไร นั่นเป็นสิทธิของเขา แต่! แต่เราก็เป็นลูกศิษย์ เราก็อยู่กับหลวงตามาเหมือนกัน เราก็สะท้อนใจ เราเห็นเราก็สะท้อนใจว่าหลวงตานี้ ท่านรัก ท่านรักนะรักหมา แต่หมามันมีคุณค่าไม่เท่ากับคน ท่านก็รักคนด้วย ท่านก็ดูแล คน ดูแลลูกศิษย์ของท่าน ใครจะดี ใครจะดีอย่างไร ท่านก็พยายามจะสอน พยายามจะ เทศน์

เวลาเขามาถามว่า “หลวงตาว่าอย่างไร?”

แล้วท่านก็บอกว่า “ยังไม่รู้อีกหรือ! ยังไม่รู้อีกหรือ!”

นี่อันหนึ่งนะ ฉะนั้นสิ่งที่เวลาเขาทำกัน เขาทำกันรุนแรงมาก เวลาเรื่องกรณีช่วย ชาติอย่างหนึ่ง แต่เวลามากรณีของ พรบ.สงฆ์ นี่มันมีผลกระทบ เพราะมันกระเทือนไป กระทั่งสังคม พอกระเทือนกระทั่งสังคมนะ เขามีชุดของเขานี้แหละ ไปประชุมกันที่ผา แดง จะเป็นผู้ทำการแทนหลวงตา ๒ ชุด ๓ ชุดนะ ๒ คราว คราวหนึ่งก็จะไปประชุมสงฆ์ เพื่อทำการแทนหลวงตา แล้วมันทำไม่ได้เพราะพระที่ไม่เห็นด้วยก็ได้แย้ง พอประชุมกัน ก็โต้แย้ง นี่ไง คุณก็พูดถึงถ้ามีลับลมคมใน ความเห็นของเขามันชัดเจน

หมามันซื้อสัตย์นะ หมามันกตัญญูนะ หมามันทำให้ท่านมีความสุข แต่ไอ้คนนี่ พูดถึงเรื่อง พรบ.สงฆ์ เวลาออกมา เห็นใหม่ ท่านพูดที่สวนแสงธรรมว่า “ให้มันเอาผิด แทนอยู่ข้างหลังนี้ ๗ ปี” ให้มันแทนอยู่อย่างนั้นล่ะ

ถึงมันจะแพงอยู่ขนาดไหน พ่อแม่นะ คุณสิเราเลี้ยงลูกอุ้มลูกมา พ่อแม่นะลูกมันจะเอามือตบหน้าแม่มัน ลูกมันจะทำอะไรนะ พ่อแม่ไม่เคยถือสาถูกละ เด็กน้อยเราอุ้มมา มันเล่นของมัน มันเอามือตบหน้าแม่มัน มันทำอะไรแม่มัน แม่มันเคยโกรธลูกไหม หลวงตาท่านไม่เคยโกรธใคร ท่านไม่เคยคิดเลยเพราะท่านสะอาดบริสุทธิ์จริงๆ ท่านสะอาดบริสุทธิ์มาก ฉะนั้นเวลาท่านบอกว่า “แพงอยู่ข้างหลังอยู่ ๗ ปี” สุดท้ายท่านพูดเลย

เห็นไหม เขาบอกว่า “ญาติของท่านเสื่อม”

นี่มันยิ่งกว่าหมา..! หมามันยังมีความกตัญญูของมัน แต่ที่นี่มันไม่มีความกตัญญูของมันใช่ไหม

ฉะนั้นเวลาเราแจกหนังสือไป หนังสือของเราะ “ธรรม” กับ “กิเลสตบตา” ก็ตรงนี้ไง

“ธรรม” หมายถึงว่า เราพูดของเราเองว่าหลวงตาท่านเป็นแม่ทัพ เวลาท่านออกศึก ธงของท่าน คุณสิศึกโบราณเขาจะชูธง เวลาแม่ทัพโบกธงทางไหน กองทัพก็จะต้องทำตามนั้น ทำตามขุนศึก แต่ไอ้ที่หลวงตาโบกธงจนธงจะหลุดจากมือแล้ว มันยังคือด้าน มันยังต่อต้าน

“ธรรม” ที่เราแจกนี้เราเตือนไง เราเตือนไอ้พวกขุยไฟที่มันทำลายกอไฟนั้น ไอ้ที่ลูกศิษย์หลวงตาแล้วพยายามทำลายกัน นั่นละเราเตือนพวกนั้น เราเตือนพวกนั้นให้รู้ว่าคุณรู้ทันพวกมึงมีนะ แต่ที่นี้พวกโยมไม่เข้าใจ พวกโยมคิดว่า พระที่หลวงตาชม หลวงตาว่าดี แล้วก็ว่าดีไปหมดเลย แล้วมันดีอะไร ดีแพงข้างหลังไง ดีญาติเสื่อมไง ดีทำลายใจ!

อันนี้มันเป็นเรื่ององค์กรภายในนะ องค์กรภายในที่ว่าเราทำงานกันมาสำเร็จ ถ้าองค์กรมันคาดเคลื่อน องค์กรมันแตกแยก มันก็จะทำงานไปไม่สำเร็จ แต่หลวงตาท่านเป็นนักบริหาร ท่านยอดเยี่ยมมาก ท่านทำให้มันเคลื่อนไปได้

ไอ้กรณีอย่างนี้ กรณีที่เราไปแจก ไม่ใช่เพราะว่าเราอยากให้ใครรู้จัก แต่เราแจกไปเพราะว่ามันมีคนทำผิด มันมีคนทำด้วยการช้อนเร้น ลับลมคมใน แล้วเราพยายามเตือน!

เราเตือนไปๆ เพื่อองค์กรของพวกเราจะได้เข้มแข็ง ตอนออกมาเรื่อง พรบ.สงฆ์ ก็ทำเพื่อศาสนาทั้งนั้น หลวงตาท่านไม่เคยทำอะไรเพื่อตัวท่านเลย ท่านทำเพื่อสังคม แล้วสังคมมันโต้แย้ง มันขัดแย้ง แล้วในองค์กรของเรา ฉะนั้นที่ว่าเราไปแจกหนังสือนี้ เราหาว่าเขามีลัทธิลบลมใน แล้วพระสงฆ์แจกทำไม? เพราะเขาค่าเราเยอะมาก ก็มันหน้าแล้วก็กลืนเลือด ไม่เคยพูดเลย แต่วันนี้เขาบอกว่าอยากฟังชัดๆ

นี่โง่หมามันยังดีกว่าคน! เราถึงบอกว่าถ้าเขาแจกหนังสือของเขา เราก็จะแจกหนังสือประวัติหมา เราจะพิมพ์หนังสือตั้งแต่ไอ้ปู่มาเลย เราจะพิมพ์หนังสือหมา ฉะนั้นพูดถึงสิ่งที่ทำมานี้มันมีของมันใช่ไหม แล้วเรามาแจกอีกเล่มหนึ่ง ตอนท้ายเรามาแจกเรื่อง “จิตส่งออก” ก็เพื่อศาสนาอีกนั่นแหละ เพราะว่าจิตส่งออกมันมีการโต้แย้งกันว่าจิตมันส่งออกไม่ได้ นี่พูดนอกเรื่อง เราก็ไปแจก แล้วเขาก็บอกว่า เราก็แจกแล้วทำไมเขาถึงแจกไม่ได้ พระมาพูดกับเราว่า “หงบ! มึงแจกหนังสือนี้คนอื่นเขาค่าเยอะนะ แล้วถ้ามึงแจกเขาก็จะแจก”

ไอ้ที่เราทำนี่นะ ถ้าเราทำผิด เราทำไม่ดี หลวงตาก็นั่งอยู่นั่น ทำไมไม่มีใครไปฟ้องหลวงตา เรื่องของเรานี้มีคนเอาไปฟ้องหลวงตาเยอะมาก แต่พอเป็นชื่อเรานะท่านก็ทำเฉยๆ ท่านทำเฉยๆเพราะอะไร เพราะคนทำงานเป็นมันมีใช่ไหม แล้วคนทำงานไม่เป็นมันก็มีใช่ไหม ถ้าไปบอกว่าไอ้คนทำงานเป็นมันเก่งนะ ไอ้คนทำงานไม่เป็นมันจะวิ่งเข้า มันจะทำบ้าง

คนทำงานเป็นหรือไม่เป็นนี้หลวงตาท่านรู้นะ ถ้าคนทำงานเป็น มันทำแล้วมันทำเพื่อสังคม ทำเพื่อสาธารณะ ทำเพื่อประโยชน์ ทำแล้วก็แล้วกัน ไม่เคยเอามาพูด แต่ไอ้คนทำงานไม่เป็นนี่มันจะประชาสัมพันธ์ตัวมัน มันพยายามจะทำแต่เพื่อตัวมัน มันอยากจะให้คนรู้จักมัน อย่างเช่นที่หลวงตาว่า “ให้คนหันหน้ามามองมันซักนิดหนึ่ง มันก็ยังมีดี” คืออยากให้เขารู้จัก อยากดัง อยากใหญ่ อยากไปทั้งนั้น แต่การกระทำของเราเนี่ยเราทำเพื่อความมั่นคงของหมู่คณะ ทำเพื่อให้งานนี้มันผ่านไป

งานนี้ะเวลามีมุมมองแตกแยกกันแล้วการกระทำมันก็จะแตกแยกกันหมดเลย เราก็พยายามนะ พยายามทำด้วยดีดินนะ เราทำมาตลอด เขาอยากฟังชัดๆ วันนี้เราเลยพูดออกมา ไม่อย่างนั้นเราไม่พูด เพราะอะไร พอพูดออกไปแล้ว เพราะเราทำแล้ว ใครๆ

ก็จะบอกว่าตัวเองเก่งใช่ไหม ตัวเองทำก็ว่าตัวเองถูกใช่ไหม ใครจะว่าตัวเองผิด ทุกคนก็ว่าตัวเองถูกทั้งนั้น แต่สมองมันมีหรือเปล่า ไอ้ที่ว่ามันถูกๆ นี่มันมีสมองไหม ถ้ามันมีสมองมันจะคิดเป็น มันทำเพื่อใคร แต่เนี่ยพอเราทำ เราแจกของเราออกไป นี่พูดถึงเรื่องของลับลมคมใน

“...แล้วหลวงตาท่านพูดถึงพระองค์นี้ แล้วพระองค์นี้จะผิดพลาดไปไหม?”

ผิดพลาดไปไหมก็ดูพฤติกรรมสิ พฤติกรรมนะ ถ้าพูดถึงเป็นความจริง หลวงตานั้น เวลาหลวงปู่มันท่านเสียไป หลวงตาท่านเก็บเนื้อเก็บตัวของท่าน หลวงตาท่านพูดเองบอกว่าพระเจ้าพูดเขาดี เขาก็ไม่เชิงตินะ แบบพูดถึงว่า

“เมื่อก่อนนี่ตอนหลวงปู่มันอยู่ จะเห็นหลวงตาเป็นผู้อุปัฏฐากตลอด พอหลวงปู่มันเสียไปแล้ว ทำไมไม่เห็นหลวงตาเลย”

นี่เขาพูดกันว่าทำไมไม่เห็นหลวงตาเลย หลวงตาบอกว่าเวลาหลวงปู่มันเสียแล้ว ท่านก็ขึ้นไปบนกุฎพาน ขึ้นไปบนกุฎพานไปเอาตัวท่านให้รอดให้ได้ นี่ไงตอนหลวงปู่มันท่านมีชีวิตอยู่ ท่านดูแลอย่างเต็มที่เลย พอหลวงปู่มันเสียไปแล้ว พระบอกว่าทำไมหลวงตานี้ ตอนหลวงปู่มันอยู่เห็นคลอเคลียๆ กันอยู่ตลอดเวลา แต่พอหลวงปู่มันตายไปแล้ว ทำไมหลวงตาไม่เห็นมาดูแลเลย

เรื่องนี้มันเป็นเรื่องของโลก เห็นไหม แต่ท่านก็ดูแลของท่าน ฉะนั้นเวลาหลวงปู่มันท่านเสียไปแล้ว หลวงตาท่านไม่เคยแสดงตัวเลย แต่ท่านอยู่ใต้ดินคอยเตือนหมู่คณะอยู่ จนหมู่คณะบอกว่าหลวงตาชอบจับผิดคนอื่น นี่ท่านพูดกับเราเอง ท่านบอกว่า “เมื่อก่อนใครๆ ก็หาว่าผมจับผิดเขา แต่ความจริงมันไม่ใช่ เพราะเขาทำผิดแต่เขาไม่รู้ตัว ก็พยายามจะบอกเขา”

บอกเขาเพราะว่าท่านรักข้อวัตรปฏิบัติ ท่านรักในปฏิปทาของหลวงปู่มัน ก็อยากจะให้พระอยู่ในหลักในเกณฑ์นี้ พอใครทำอะไรเกินนั้นท่านก็จะไปเตือน แต่คนที่มันสะดวกสบายมันก็ไม่พอใจ ท่านไม่เคยแสดงตัวเลย ท่านไม่เคยออกมาวุ่นวายกับโลกเลย จนถึงเวลาที่ท่านออกมาช่วยชาติ ท่านถึงจะออกมา

นี่เงจะบอกว่ท่านไม่เห็นแสดงตัวเลย ท่านไม่เห็นต้งโฆษณเลย เวล่ท่านเขียนหนังสือประวัติหลวงปู่มนั่ หนังสือของหลวงตาไม่มีแผนทีไปวัดป่าบ้านตาด หนังสือหลวงตาไม่มีรูปหลวงตา หนังสือหลวงตาไม่มีอะไรทีโฆษณถึงตัวหลวงตาเองเลย หนังสือหลวงตาเป็นธรรมะล้วนๆ เป็นธรรมะ เป็นน้ำอมฤต อมตะธรรมกับสังคม

หนังสือหลวงตาไม่เคยบอกว่หลวงตาดีอย่างไร หลวงตายอดอย่างไร เวล่หลวงตาท่านเขียนประวัติหลวงปู่มนั่นะ “สิ่งใดถ้มันพลาดปลั่งด้วยความโง่เขลาของผู้เขียน ผู้เขียนก็ขอภัย สิ่งใดทีมันเขียนออกมาแล้วกระทบกระเทือนกับใคร ผู้เขียนก็ขอภัย”

คุณความเป็นธรรมลี ท่านเป็นธรรมของท่าน มันไม่ใช่มายกขอปอปั่นกันอย่งนี้ แล้วยกขอปอปั่นกันด้วยการไม่กล้าแสดงตัว ยกขอปอปั่นกันโดยการประชาสัมพันธ์ ยกขอปอปั่นกัน โดยการจัดตั้ง ยกขอปอปั่นกัน โดยสังคม โดยมวลชนของตัวทีจัดตั้งขึ้น

ทำไมไม่พูดออกมาว่ธรรมะมีอะไรบ้าง ทำไมไม่พูดออกมา ทำไมไม่มีธรรมะเพื่อสังคมบ้างเลย ทำไมไม่บอกว่ทุกขมันทำอย่งไร

ทำไมไม่บอกว่สังคมทีเขามีปัญหากัน เวล่งานศพหลวงตามันมีปัญหากัน มันควรจะสมานสามัคคีกันอย่งไร มันควรทำอย่งไรให้มันสำเร็จ มันควรจะทำให้มันเป็นคุณงามความดี มันควรจะให้ภัยต่อกัน ในเมื่องานของหลวงตาก็สำเร็จไปแล้ว พระธาตุของหลวงตาก็เอามาแจกกันแล้ว ยังจะมาทะเลาะเบาะแว้งอะไรกันอยู่ ยังจะมาขัดแย้งขัดขาอะไรกัน

มันควรจะจบแล้ว มันควรจะสิ้นสุดกันแล้ว หลวงตาท่านเจ็บช้ำมากับพวกมึงพอแรงแล้ว! หมาของท่านยังทำให้ท่านมีความสุขมากกว่า หมาของท่านยังทำให้ท่านยิ้มแย้มแจ่มใส เวล่ท่านไปคูคลอง หมามันยังตามไปเล่นให้ท่านดู หมามันพยายามแสดงกิริยาให้หลวงตามีความสุข กิริยาอันไหนถ้หลวงตามีความสุข มันจะแสดงของมันให้หลวงตาได้ยิ้ม ให้หลวงตาได้มีความสุข แล้วพวกมึงทำอะไรกัน แย่กันยิ่งกว่าหมา! กัดกันยิ่งกว่าหมา! ช่วงชิงประโยชน์อะไรกัน

นี่อยากฟังซัดๆ ลับลมคมในยังมีกว่านี้อีกเยอะนะ ยังมีกว่านี้อีก อย่าให้สาวสาวใส่ให้กากิน เพราะว่เราห่วย หลวงตาครูบาอาจารย์ท่านห่วยเรื่องศาสนา ท่านห่วย

มาก ท่านบอกว่าพระรุ่นลูกรุ่นหลานควรจะปฏิบัติ ควรจะมีหลักมีเกณฑ์ เพื่อให้ศาสนา
มั่นคง ศาสนาเราจะมั่นคงต่อเมื่อพระเรามีคุณธรรมในหัวใจ ศาสนาไม่ใช่มั่นคงเพราะว่า
องค์ไหนดีหรือองค์ไหนไม่ดีหรอก

องค์ไหนดีก็สาธุ ความดีก็คือความดี ความดีมันจะเป็นความชั่วไปได้อย่างไร
ความชั่วมันจะเป็นความดีไปได้อย่างไร ในเมื่อความชั่วในหัวใจมันหมักหมมด้วยกิเลส
ด้วยอาสวะ ด้วยค้นหาความทะยานอยาก มันจะทำความดีได้อย่างไร ในเมื่อหัวใจมันมี
แต่ความชั่ว มันมีแต่ความหมักหมมด้วยอวิชชา ด้วยความมักมากอยากใหญ่ แล้วมันจะ
ทำคุณงามความดีมาได้อย่างไร

จะไปทำคุณงามความดี จะไปเขียนหนังสือถึงประวัติของครูบาอาจารย์ ก็เขียน
ประวัติด้วยเรื่องของตัวทั้งนั้นเลย มันไม่เห็นเป็นเรื่องของครูบาอาจารย์ ที่ไปเชิดชูครูบา
อาจารย์ ไม่เห็นเป็นเรื่องธรรมะอะไรเลย แต่ถ้าจะพูดถึงความชั่วอย่างเดียวไปเผยแพร่ คน
มันก็ไม่สนใจใช่ไหม มันก็ต้องมีมานับ มีฉากบังใช่ไหม

ฉะนั้นขอภัย! ขอภัยครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรม กระทบพระสงฆ์ ขอภัยครูบา
อาจารย์ที่เป็นธรรมในหนังสือเล่มนั้นด้วย หนังสือเล่มนั้นครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมมี แต่
ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมนี้ ถ้าเขาไม่เอาไปเชิดชู ไม่เอาไปบังไว้ หนังสือเขาก็จะไม่มีใคร
มอง หนังสือเขาจะมีคนมอง ก็ต้องเอาสิ่งที่ทำคุณงามความดี สิ่งที่เป็นความเป็นจริง มา
เป็นฉากบังไว้ด้วย

ฉะนั้นฉากที่บังไว้ด้วยครูบาอาจารย์ที่เป็นจริง กระทบขอภัย ธรรมคือธรรม ขอ
ภัยสิ่งที่ทำเป็นธรรม แต่สิ่งที่ปกคลุมไม่ขอภัย!

ถ้าสิ่งใดเป็นธรรม มันจะเป็นธรรม สิ่งใดถ้าไม่เป็นธรรม ถ้าออกมาณะ ตอน
หลวงตาท่านมีชีวิตอยู่เราเห็นทั้งนั้นล่ะ แต่เราไม่อยากจะให้กระเทือนท่าน เวลาท่านมาหา
เราท่านก็พูดกับเราเองว่า “ของจริงกับของปลอมมันอยู่ด้วยกันเอ๋ยหนบ” ของจริงกับของ
ปลอมมันอยู่ด้วยกัน มันจะไปหาของจริงทั้งหมดได้ที่ไหน

อย่างเช่นในครอบครัวของเรา ลูกเราก็มีดีมีเลวปนกัน จะให้ลูกเราดีหมดทุกคน
มันหายากนะ นี่ลูกของเราในสายเลือดนะ แต่พระที่บวชมามันต่างพ่อต่างแม่ มันต่างชน

ชั้น ต่างสถานะ ต่างการศึกษา ต่างบุญต่างกรรมที่ได้สร้างมา แล้วจะให้มันดีทั้งหมด มันจะเอามาที่ไหน แต่เราก็จะพยายามทำคุณงามความดีกัน เราก็พยายามเพื่อจะให้ศาสนา มันมั่นคง

ฉะนั้นท่านบอกว่า “ของจริงกับของปลอมมันอยู่ด้วยกัน” อย่างเช่นเวลาท่านพูดเห็นไหม ท่านพูดบอกว่า “เพชรน้ำหนึ่ง! เพชรน้ำหนึ่ง!” แล้วพวกเราก็พยายามจะเอาภาพใส่ ท่านทนไม่ไหว ท่านพูดมานี่เราสะเทือนมากนะ

“ตอนนี้มีเพชรน้ำสองแล้วนะ แล้วต่อไปก็จะมีน้ำสาม น้ำสี่ แล้วมันจะมีจี้มาด้วยไง!”

ท่านบอกว่าเพชรน้ำหนึ่ง เพชรน้ำหนึ่งมันก็อยู่ที่ท่านพูดสิ ทำไมเดี๋ยวก็เอารูปภาพยัดเข้าไปๆ จนท่านพูดออกมาละ คำนี้ความเป็นจริงถ้าไม่หนักหนาสาหัสสาครรจ์ ท่านคงไม่พูดออกมาหรือว่าเดี๋ยวนี้มันมีเพชรน้ำสองแล้ว เพราะมันคงหนัก เพราะท่านเก็บของท่านไว้ท่านไม่พูดนะ “เดี๋ยวนี้มีเพชรน้ำสองแล้วนะ ต่อไปก็จะมีน้ำสาม น้ำสี่ แล้วมันจะมีน้ำชาขาว” นี่เพราะอะไรละ เพราะด้วยตัวเองนี่ทำอะไรกัน

มันจะให้ดีไปหมดมันเป็นไปไม่ได้ ฉะนั้นมันดีหมดไปไม่ได้นี่เราก็เข้าใจ แต่นี้เพียงแต่ว่าเราพูดไปมันก็สะเทือนใจไหม ท่านจะบอกเลยว่า “จี้นี่อย่าไปเจียมันนะ ยิ่งเจียยิ่งเหม็น” ฉะนั้นคนไม่รู้ว่าจี้ คุณสุณัษมันกินจี้ แต่มันก็คตัญญุกตเวทินะ คนเรานี้กินอาหารสุดยอดเลย แต่จิตใจมันแย่มาก

ฉะนั้นสิ่งที่เป็จี้ ยิ่งเจียยิ่งเหม็น ท่านก็เลยทำไม่รู้ไม่ชี้ แต่จริงๆ ท่านรู้! ท่านรู้! ท่านรู้ทุกเรื่อง แต่ประสาเราว่า ลูกศิษย์มันเหมือนกับทารก พูดไปนี่ทารกมันรับไม่ได้ แล้วทารกมันก็โวยวายว่าพ่อไม่รักมัน หลวงตาไม่รักมัน ทำไมหลวงตาไปรักคนอื่น ทำไมหลวงตาไม่รักมัน แล้วมันก็โวยวาย พ่อโวยวายบีบ มันก็ต้องพยายามหาผลประโยชน์ให้ไหมว่าหลวงตาชมอย่างนั้น หลวงตาชมอย่างนี้

หลวงตาชมก็สาธุ! หมาท่านก็ชม หมาท่านนี่ท่านรักด้วย ท่านยังพูดบ่อยๆ เลย แล้วท่านชมเราแล้ว เราจะดีกว่าหมาหรือเลวกว่าหมาละ ถ้าเราจะดีกว่าหมา เราก็แข่งกัน

ทำความดีสิ งานของท่านเราก็ช่วยกันทำ อะไรเราก็ทำให้มันดี สิ่งใดที่มันถูกต้องเราก็ทำให้มันถูกต้อง นี่ไงมันก็สมกับความเป็นมนุษย์

หมามันวิ่งนะ ตอนท่านเจ็บแล้วท่านไปที่คลอง โอ้โฮ.. หมามันวิ่งรอบรถเลยนะ โอ้โฮ.. มันพยายามแสดงทำให้หลวงตาดีใจที่สุดนะ หมามันยังพยายามทำให้ท่านมีความสุข แล้วเราเป็นคนนะ เป็นพระ เป็นลูกศิษย์ท่าน แล้วเราว่าเราเคารพรักท่าน แล้วมีงทำอะไรกัน?

อันนี้พูดถึงว่ามีลัทธิคอมมิวนิสต์...มีเด็ดขาด! แล้วพอพูดถึงเขาแล้ว ว่าเขาแจกหนังสือนี้ มันแจกในงานเขาได้อย่างไร แล้วเราไปแจกในงานอย่างไร? เราไปแจกทำไม?

เราไปแจกนี้มันมีเหตุ มันมีความจำเป็นต้องทำ แล้วถ้ามีความจำเป็นต้องทำ เวลาเราไปแจกแล้วนี่เขาไม่รู้ ใครอ่านเข้าก็รู้ คนที่ทำอยู่ไม่รู้ แต่คนข้างนอกมันไม่รู้ ทีนี้คนที่มันทำอยู่นี้ มันอ่านมันรู้แหละ พอมันรู้ขึ้นมา แล้วสิ่งที่ใน พรบ.สงฆ์ เวลาออกไปเพื่อจะช่วยปกป้องศาสนา เขาบอกว่า “*ทำไม่ได้ อย่าทำ*” พยายามแบ่งแยกให้พวกเราเป็นสองฝักสองฝ่าย ไม่ให้คนไปช่วยงานหลวงตาเขาวานะ “*ถ้าใครไปเดินขบวนคนนั้นจะตกรก*”

เขามาหาเรานะ เราบอกว่า ถ้ามีงจะตกรกนะ มีงจะอยู่บนหัวกูนี้แหละ กูจะอยู่ไต้หวันแบกพวกมีงไว้ เขาก็เลยออกมาช่วยกันทำงาน เราพูดอย่างนั้นจริงๆ เราพูดบนศาลานี้แหละ ถ้าใครจะตกรกนะมีงจะอยู่บนหัวกู กูจะอยู่ไต้หวันแบกพวกมีงไว้ เราปกป้องศาสนาเราจะตกรกได้อย่างไร เราปกป้องธรรมวินัย

หลวงตาท่านบอกอาวโธ กันเต ตามธรรมตามวินัย พระพุทธเจ้าบัญญัติมา ๒,๐๐๐ กว่าปี แล้วเขาจะไปเขียน พรบ.สงฆ์ด้วยการบิดเบือนไปทุกอย่างเลย แล้วเรามาปกป้องธรรมวินัย แล้วเขาก็มาบอกว่าเราจะตกรก ไอ้คนที่คู่พุทธพจน์ ไอ้คนที่แก้ไข คนที่ทำให้ฉิบหายนั่นนะมันจะไปสวรรค์ ไอ้คนทำดีมันจะเป็นความชั่ว ไอ้คนชั่วมันจะเป็นความดี เห็นไหม นั่นล่ะที่เราออกมาพูด เราออกมาทำ เราออกมาทำเพื่ออะไร

นั่นสิ่งที่เราทำเหมือนกัน แต่ทำเพราะมันคือความจำเป็น เราทำด้วยความจำเป็นที่ต้องทำ! ถ้าเราไม่ทำ องค์กรของเรานั้นก็จะไม่เข้มแข็ง พอไม่เข้มแข็งแล้วมันก็จะไปต่อเนื่อง จะไปทำงานเพื่อประโยชน์กับศาสนา มันก็อ่อนแอ มันจะทำอย่างไรล่ะ

หลวงตาท่านก็นั่งเป็นประธานอยู่ ลูกๆ ของท่านฝ่ายหนึ่งก็ทิ่มข้างหลัง แทะข้างหลัง มาบอกว่า “ญาณเสื่อม” ทำลายทุกอย่างเลย แล้วองค์กรรมันก็อ่อนแอไปทุกวันๆ แล้วทำอะไร มึงไม่เห็นใจกูบ้างเลยหรือที่กูไปแจก มึงว่ากูอยากดังอย่างเดียว มึงทำลายกันทั้งนั้น แล้วพอเราไปทำก็ว่ากูอยากดัง แล้วเวลาพวกมึงอยากดัง นี้ออกมาแจกกันแบบว่า คีบๆ เลย ไม่มีธุระอะไรเลย มาแจกทำไม

แต่ของกูไปแจกนี้ กูแจกเพื่อประโยชน์ เพื่อองค์กร เพื่อให้มีการขับเคลื่อนไป แล้วเดือนมันด้วย “กิเลสตามึง” กิเลสตามันล่ะ เราใส่เขาเลยว่ามีมึงคิดว่ามึงมีคุณธรรมๆ กิเลสมันตบตา! กิเลสมันหลอกมึง มึงอย่าคิดว่ามึงมี แล้วมึงตอบกุมาสิ กูเอาหนังสือไปแจกให้มึงอ่านแล้วมึงตอบกูมา

เขาอยากฟังซัดๆ นะ เราเองเราก็พูดว่าหมาของหลวงตา แม้แต่สัตว์มันยังมีความกตัญญู พวกมึงว่ามีคุณธรรม แต่อกตัญญู คนอกตัญญูนี้เรื่องธรรมะอย่ามาคุยกับกูนะ เราเคารพหลวงปู่ดีมาก หลวงปู่ลี้หลวงตาไม่ต้องพูดหรอก ท่านทำตามหมดเลย หลวงตาไม่ต้องพูดถึงเลยหลวงปู่ลี้ที่ท่านเรียบ คนมีคุณธรรมจะเป็นแบบนี้

ธรรมะที่เราได้มา ถ้าอาจารย์ไม่สอน เราจะได้มาได้อย่างไร เราปฏิบัติเกือบเป็นเกือบตาย มันก็พาให้เราหลงงูหลงทางไปตลอด แล้วมีครูบาอาจารย์จับหัวเราทิ่มเข้าไปสู่ธรรมะ จนกว่าเราจะเข้าถึงธรรมได้ มันมีคุณขนาดไหน คุณอันนี้ไม่มีที่สิ้นสุด

แม้แต่พ่อแม่เราก็รักนะ แต่เราไม่เคยรักพ่อแม่เท่าอาจารย์เราเลย พ่อแม่เราก็รัก แต่เราก็รักอาจารย์เราเหมือนกัน เพราะอาจารย์เรานะก็พ่อแม่ครูอาจารย์เหมือนกัน

ฉะนั้นถ้ามีคุณธรรมมันจะต้องดีกว่าหมา หมาเนี่ยมันไม่เนรคุณ หมาเนี่ยมันมีความกตัญญู มันรักเจ้าของมาก แต่หลวงตาบอกว่า “แทงท่านอยู่ ๗ ปี” เขาบอกว่า “ญาณเสื่อม” ทุกอย่างเสื่อมหมด ผู้เฒ่าผู้แก่ไม่ต้องไปฟัง มาฟังพระหนุ่มๆ แล้วก็พากันออกนอกถุ่่นอกทาง แต่ท่านก็ยื่นของท่านมาด้วยการไม่ประจารลูกศิษย์เลย ไม่ทำลายให้เสียหายเลย เราถึงเคารพท่านนะ เรารู้ว่าท่านรู้ลึก

เราเป็นพ่อเป็นแม่นะ แล้วลูกทำกับเราอย่างนี้เราจะรู้ลึกไหม...ต้องรู้ลึก แต่ท่านไม่แะแซ่คำเดียวเลยนะ แล้วเรามาพูดแทน เราแะแทน เขาก็หาว่าเรานี้แะมากๆ เขาหา

ว่า! เขาหาว่า! ใครจะหาว่าอย่างไร วันนี้พูดออกมาแค่นี้ แล้วถ้ายังมีต่อไป ยังจะต้องเจอกันนะ แต่เดิมหลวงตาอยู่ เราจะไปพูดอะไรทำอะไรเลย เราพูดนี้เราพูดอยู่ในกรอบที่หลวงตารับรู้ แต่ตอนนี้หลวงตาท่านไม่อยู่แล้ว หลวงตา หลวงปู่เจี๊ยะ ท่านไปแล้ว เราเคารพ ๒ องค์นี้ เพราะ ๒ องค์นี้เป็นเรามา

ฉะนั้นต่อไปนี้ใครจริงบอกมา! ใครจริงบอกมา! ไม่มีครูบาอาจารย์มายับยั้งแล้วนะ อย่าแหลมออกมานะ ออกมานี้เอาทั้งนั้น เอวัง